

Arrest

nr. 271 277 van 13 april 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. HARDY en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 4 februari 2021 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 5 februari 2021.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 4 mei 2021. Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 3 november 2021.

1.3. Op 29 november 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering

van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 november 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, J.(...) A.(...) S.(...) E.(...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren (...) 1995 in Cali, departement Valle del Cauca, Colombia. Daar groeide u op bij uw ouders en uw jongere broer. In 2016 voltooide u uw studies programmering in Cali en u ging vervolgens in december van datzelfde jaar in Bogotá wonen om er te werken. Daar leerde u A.(...) E.(...) G.(...) B.(...) (CG xxx; overnummer xxx) kennen en jullie werden een koppel. Na ongeveer een maand in Bogotá kreeg u een job aangeboden in Cali, waarop u samen met uw nieuwe partner weer naar Cali verhuisde. U ging vervolgens aan de slag als veelzijdig assistent bij een kliniek in Cali.

Op 2 februari 2015 begon u in Cali aan uw verplichte militaire dienst, die een jaar later eindigde op 2 februari 2016. In het kader van uw dienstplicht was u in november 2015 samen met een collega aan de slag nabij een winkelcentrum in Cali om er de bewaking te verzorgen. Jullie hielden die dag een er verdacht uitziende minderjarige aan, die na een fouillering gewapend bleek te zijn. Aangezien u en uw collega niet over bevoegdheid beschikten om een werkelijke arrestatie uit te voeren, ging uw collega versterking halen terwijl u de jongen in bedwang hield. Nadien zou blijken dat de desbetreffende jongen na een proces in de gevangenis belandde voor illegale wapendracht.

In februari 2019 lichtte een werknemer van de fitness die u zeer regelmatig met uw partner bezocht, u in dat er een persoon naar u was komen in formeren. U vond dit vreemd, maar maakte hier verder niets van. Een week later werden u en A.(...) E.(...) aangevallen door drie personen toen jullie op het punt stonden om de motor naar huis te nemen na een fitnessbezoek. Een van deze drie personen kwam plots met een mes op u afgestormd, klaar om u te steken. U en uw partner konden van de motor springen en u kon uw belager deels ontwijken, maar hij slaagde er in om u met het mes te snijden in uw zij. Een paar vrienden uit het fitnesscentrum zagen dit gebeuren en kwamen tussenbeide, zij konden een soort barrière vormen tussen u en de aanvallers. Hierna begon de jongeman met het mes u te beledigen en zei hij dat het uw schuld was dat hij in de gevangenis was beland. Pas op dit moment begon het u te dagen dat uw aanvaller dezelfde jongeman was die u in november 2015 had helpen arresteren. De commotie op straat lokte meer en meer toeschouwers, waarop uw drie belagers de benen namen. U en A.(...) E.(...) bleven vervolgens nog een tijdje napraten over hetgeen jullie zonet was overkomen. Na enige tijd arriveerde de politie en u legde hen uit wat er zich had afgespeeld. De politie deelde u hierop mee dat u geen klacht kon neerleggen indien u de naam van de aanvaller niet kon geven. U wilde hoe dan ook tevens zelf geen klacht neerleggen. Ongeveer een maand later trof u uw partner bij thuiskomst van uw werk angstig en huilend aan. A.(...) E.(...) was het slachtoffer geworden van een overval toen ze als straatverkoopster bij haar karretje aan de slag was. Drie mannen hadden haar geduwd en vervolgens bestolen. Uw partner vermoedde dat haar aanvallers dezelfde waren als diegenen die jullie aan de fitness hadden belaagd. Nadien ging zij bij uw ouders wonen omdat ze niet langer alleen thuis durfde te zijn. In april of mei 2019, twee maanden voor uw vertrek uit Colombia, werden u en A.(...) E.(...) opnieuw benaderd. Jullie waren met de motor op weg naar huis na een lunch met uw ouders en naderden uw woning, toen jullie enkele mannen opmerkten in jullie straat. U herkende een van hen als diezelfde jongeman die u voordien met een mes had aangevallen, de jongeman van de arrestatie in 2015. Ditmaal was hij gewapend met een vuurwapen. Hij schoot, maar u kon niet duidelijk opmaken of dit in uw richting was of in de lucht om u angst aan te jagen. U probeerde immers nadat u de mannen had opgemerkt meteen rechtsomdraai te maken met de motor, maar u botste tegen een paal. Zowel u als A.(...) E.(...) vielen hierbij van de motor, waarbij u uw schouder bezeerde. Een buurvrouw die gekend stond om haar arepas zag dit gebeuren en spoorde u en uw partner aan om snel bij haar binnen te komen schuilen, hetgeen jullie dan ook deden. Jullie bleven bij deze buurvrouw tot de politie arriveerde. De politie raadde u aan om klacht neer te leggen, hetgeen u weigerde. U en uw partner keerden niet meer terug naar huis en verbleven sinds die dag bij uw ouders, waarop u alles in orde bracht voor jullie vertrek uit het land.

Uw partner A.(...) E.(...) vertrok als eerste uit het land, zij verliet Colombia op 25 juni 2019 en reisde met het vliegtuig naar Spanje. Ongeveer een maand later, op 21 juli 2019, verliet u Colombia en reisde u met het vliegtuig uw partner achterna naar Spanje. Acht maanden na uw aankomst in Spanje, kwamen u en A.(...) E.(...) te weten dat er zoiets bestond als internationale bescherming, maar dat jullie dit in Spanje niet meer konden aanvragen omdat dit enkel mogelijk was binnen de drie maanden na aankomst. Door de aanhoudende coronapandemie werd jullie situatie in Spanje echter moeilijker vol te houden. Op 4 februari 2021 reisden u en uw partner naar België. Vervolgens deden jullie op 5 februari

2021 een verzoek tot internationale bescherming in België. In juli 2021 gingen u en uw partner uit elkaar en keerde A.(...) E.(...) terug naar Spanje.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u dat de jongeman die u in 2015 had tegengehouden en die u vervolgens in 2019 is beginnen lastigvallen, u terug zal kunnen vinden en u vervolgens zal doden.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, de kaart van uw militaire dienstplicht, een foto van een motor en een foto waarop u te zien bent in het kader van uw militaire dienst.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest om het leven te zullen worden gebracht indien u zou worden teruggevonden door de jongeman die u in het najaar van 2015 zou hebben tegengehouden, nadat deze persoon u in 2019 zou zijn beginnen bedreigen (CGVS, p. 29). Er dient echter te worden opgemerkt dat uw verklaringen gekenmerkt worden door verschillende ongeloofwaardigheden en fundamentele tegenstrijdigheden, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven problemen en daaruit volgende vrees.

Om te beginnen bevat de door u geschetste gang van zaken verscheidene ongeloofwaardigheden, waardoor uw asielaanvraag werkelijk niet kan overtuigen. Vooreerst mag het ten zeerste verbazen dat u nooit enige poging heeft ondernomen om meer informatie te bekomen over uw zogenaamde belager (CGVS, p. 22, p. 30). U zou werkelijk geen idee hebben wie de persoon die u beweert te vrezen net is. Gezien het belang hiervan, u vreest immers dat deze persoon u om het leven zou willen brengen, kan minstens verwacht worden dat u meer inspanningen zou hebben geleverd om meer te weten te komen over diegene die u dan wel zou dienen te vrezen, zeker indien deze persoon dan ook nog eens tot een grotere bende zou behoren zoals u vermoedt (CGVS, p. 25). U heeft bovendien nooit meer geïnformeerd naar de stand van zaken omtrent uw voorgewende problemen (CGVS, p. 29). Dat u klaarblijkelijk erg weinig interesse vertoont omtrent de huidige stand van zaken in verband met uw problemen en de persoon die u zou willen doden, relativeert sterk de geloofwaardigheid van de door u aangebrachte vrees voor vervolging.

Daarenboven kadert het niet in een logisch geheel dat uw zogenaamde aanvallers, nadat zij reeds driemaal u en uw toenmalige vriendin zouden hebben belaagd en daarvoor reeds naar u zouden hebben geïnformeerd, simpelweg hun missie zonder enig succes zouden staken indien zij werkelijk zouden hebben gehandeld met het oogmerk om u te doden. Tijdens de zogenaamde confrontaties zou er immers in feite voldoende gelegenheid zijn geweest om u meteen om het leven te brengen of om u alleszins meer schade te berokkenen, zij zouden echter steevast eenvoudigweg zijn vertrokken (CGVS, p.). Na het laatste zogenaamde incident, dat zich twee maanden voor uw vertrek uit Colombia zou hebben voorgedaan, vernam u nooit meer iets van de personen die zagezegd naar u op zoek zouden zijn (CGVS, p. 29). Ook na uw vertrek uit Colombia is er nooit meer iets gebeurd, uw familie heeft tevens nooit enige problemen gekend ingevolge de uwe. Nochtans zou u na de laatste vermeende aanval volgens uw initiële verklaringen tot een tweetal weken voor uw vertrek uit Colombia aan het werk zijn gebleven bij het ziekenhuis waar u reeds een aanzienlijke tijd werkzaam was (CGVS, p. 9-10; zie tevens infra). U oefende daarbij uw hobby uit tot het weekend voordat u Colombia verliet, u ging nog fitnessen in een zaak die dicht bij uw ouders gelegen was (CGVS, p. 10-11). Dergelijk gedrag is moeilijk in overeenstemming te brengen met de door u vooropgestelde vrees en brengt uw geloofwaardigheid op de helling. De vaststelling dat uw dichte familieleden, uw ouders en jongere broer, tot op heden weinig discreet hun dagelijks leven verderzetten in dezelfde stad waar u de problemen zou hebben gekend, brengt uw geloofwaardigheid verder aan het wankelen. Uw ouders en broer wonen tenslotte nog steeds in de stad Cali, uw vader en broer zijn aan het werk en met uw familie gaat alles goed (CGVS, p. 12-13). Daarbij dient te worden opgemerkt dat uw broer zijn brood verdient met zijn sociale media, hij is een influencer die bekend is doorheen heel Colombia en gevolgd wordt door bijna 500.000 mensen (CGVS, p. 13, p. 19; zie tevens informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Uw

broer is uiterst actief op sociale media en deelt daarbij simpelweg openbaar zijn persoonlijke contactinformatie. Indien u werkelijk reeds meermaals zou zijn aangevallen en u in Colombia werkelijk voor uw leven zou dienen te vrezen, dan kan het allerm minst overtuigen dat uw broer in Cali zijn activiteiten als online influencer klaarblijkelijk zonder scrupules zou blijven verderzetten. Deze bemerking wordt nog versterkt door uw verklaringen omtrent uw zogenaamde vermoedens dat uw belagers u weleens via de sociale mediakanalen van uw broer zouden hebben teruggevonden (CGVS, p. 22). De vaststelling dringt zich op dat indien de persoon die u in 2015 zou hebben gearresteerd werkelijk uit zou zijn geweest op wraak en u werkelijk zou hebben willen treffen, al dan niet via uw dichte familieleden, hij hiertoe reeds ruim de kans heeft gehad, in casu quod non. Bovengenoemde vaststellingen zijn op geen enkele manier in overeenstemming te brengen met het door u naar voren geschoven asielrelaas en de vrees die u daaruit puurt. Uw geloofwaardigheid wordt met andere woorden danig op de proef gesteld.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door een doorslaggevend aantal treffende en fundamentele tegenstrijdigheden, waardoor de geloofwaardigheid ervan verder wordt onderuitgehaald. Zo mag het alreeds verbazen dat u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud, wanneer u gevraagd wordt om al uw verblijfplaatsen op te geven, nergens melding maakt van de periode die u voor uw vertrek bij uw ouders zou hebben doorgebracht (CGVS, p. 6-7, p. 28). Er wordt u expliciet gevraagd vanuit welk adres u Colombia hebt verlaten, waarop u gedeceideerd uw laatste adres in de wijk Nueva Floresta aangeeft, het adres waar u al sinds het prille begin van 2019 woont. Later tijdens het persoonlijk onderhoud komt plots naar voren dat u na de vermeende derde en laatste confrontatie niet meer op desbetreffend adres zou hebben verbleven, maar een maand lang bij uw ouders onderdak zou hebben gevonden alvorens het land te verlaten (CGVS, p. 28). Het mag aldus uiterst merkwaardig worden genoemd dat u een dergelijk fundamenteel element van uw asielrelaas, uw zogenaamde verhuis zou immers een rechtstreeks gevolg zijn geweest van de door u beweerde problemen en vrees, aanvankelijk verzuimt te vermelden. Hiermee geconfronteerd, geeft u te kennen dat u meende dat u enkel uw officiële adres diende te geven (CGVS, p. 28). Een dergelijke uitleg kan echter niet overtuigen, er werd u immers duidelijk gevraagd naar woon- en verblijfplaatsen en bovendien betreft het een cruciaal aspect in uw relaas. Daarbij komt bovendien een volgende tegenstrijdigheid. U beweert immers zoals hierboven reeds gezegd, dat u na de laatste zogenaamde confrontatie met uw vermeende belagers niet meer naar huis bent gegaan en dat u bij uw ouders hebt verbleven tot uw vertrek. U zegt vervolgens dat u een maand bij uw ouders zou hebben gewoond tussen het laatste zogenaamde incident en uw vertrek uit het land (CGVS, p. 28). Dit stemt echter allerm minst overeen met wat u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud beweerde, namelijk dat de laatste vermeende confrontatie zich twee maanden voordat u Colombia verliet zou hebben afgespeeld (CGVS, p. 19). Ook met deze inconsistentie wordt u geconfronteerd, maar u houdt slechts vol dat u een maand bij uw ouders zou hebben verbleven en u voegt toe dat u een beetje in de war zou zijn (CGVS, p. 28). Opnieuw dringt echter een volgende incoherentie zich op, u vermeldt immers aansluitend dat u in april 2019 ontslag zou hebben genomen op uw werk, terwijl u initieel te kennen had gegeven dat u voor het laatst gewerkt zou hebben tot vijftien dagen voor uw vertrek uit Colombia, wat zou betekenen dat u in juli 2019 nog aan de slag zou zijn geweest (CGVS, p. 10). Wanneer u hier tijdens het persoonlijk onderhoud op wordt gewezen, geraakt u niet verder dan het ontkennen van uw eerste verklaringen (CGVS, p. 28-29). Het louter herhalen van uw laatste verklaringen doet geen enkele afbreuk aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid. Ook omtrent de werkactiviteiten van uw ex-partner A.(...) E.(...) en de beëindiging ervan, slaagt u er niet in om eenduidige verklaringen af te leggen. U beweert eerst dat uw voormalige vriendin haar winkelkraam nog in de wijk zou hebben opgesteld en geopend tot twintig dagen voor haar vertrek uit Colombia (CGVS, p. 12). Later verklaart u dat A.(...) E.(...) nooit meer zou hebben gewerkt nadat zij zou zijn overvallen (CGVS, p. 18). Dit zogenaamde incident situeert u echter twintig dagen tot een maand na de eerste zogenaamde belaging, die volgens u in februari of maart zou hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 19). Aangezien A.(...) E.(...) op 25 juni 2019 Colombia verliet, blijken uw verklaringen wederom allesbehalve consistent. Dat u niet goed zou zijn met exacte datumnoteringen kan in deze geen verschoning bieden (CGVS, p. 19). Er kan immers nog steeds van u verwacht worden dat u eenduidige en coherente verklaringen weet af te leggen in verband met de tijdsaanduidingen van de gebeurtenissen die u zou hebben meegemaakt, in casu quod non.

Verder kunnen volgende bijkomende tegenstrijdigheden worden opgemerkt. Aanvankelijk beweert u dat bij de eerste vermeende confrontatie uw belagers de benen zouden hebben genomen toen zij de politie hoorden toekomen (CGVS, p. 18). Later beweert u dan weer dat de drie zogenaamde aanvallers op de vlucht zouden zijn geslagen omdat er te veel omstaanders opdaagden en dat de politie pas een uur na de zogenaamde aanval zou zijn gearriveerd (CGVS, p. 24). Wanneer u met betrekking tot deze tegenstrijdigheid aan de tand wordt gevoeld, legt u uit dat u eerst bedoelde dat er in deze wijk steeds wel politiesirenes te horen zijn omwille van de grote politieaanwezigheid aldaar. Deze verklaring weet echter moeilijk te overtuigen en kan deze tegenstrijdigheid niet uitwissen. Ook uw verklaringen omtrent

de politieaanwezigheid bij het zogenaamde derde en laatste voorval laten een bevreemdende indruk na. U wordt immers eerst rechtstreeks gevraagd wie er desbetreffend gebeuren zou hebben gezien, waarop u de vrouw van de arepas antwoordt en toevoegt dat er een politiepatrouille aanwezig was die alles zou hebben gezien (CGVS, p. 26). Later beweert u dan weer dat de politie pas na twintig minuten zou zijn toegekomen, hetgeen merkwaardig lijkt in het licht van uw eerdere verklaringen omtrent de zogenaamde patrouille die het voorval zou hebben gezien (CGVS, p. 27). Hiermee geconfronteerd, slaagt u er niet in om deze onduidelijkheid enigszins op te helderen, dan wel verder de vaagheden hieromtrent de versterken. Er kan nog worden toegevoegd dat het tamelijk merkwaardig is dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS de zogenaamd door u opgelopen verwondingen tijdens de eerste vermeende aanval met het mes, situeert aan uw rechterzijde (CGVS, p. 23). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u immers dat u aan uw linkerzijde zou zijn aangevallen (Vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5). Dat u er niet in slaagt om doorheen deze opeenvolgende verklaringen omtrent dergelijke essentiële zaken coherente verklaringen af te leggen, zelfs nadat u reeds tweemaal eerder via uw advocaat uw verklaringen bij de DVZ wijzigde (op 29 juni 2021 en 2 november 2021, zie administratief dossier), doet behoorlijk de wenkbrauwen fronsen. Het hoeft weinig verder betoog dat bovenstaande fundamentele inconsistenties en tegenstrijdigheden het CGVS verder verhinderen om enig geloof te hechten aan de door u voorgewende problemen en daaruit voortkomende vrees voor vervolging.

Ook wat betreft het paspoort waarmee u reisde en de plannen om Colombia te verlaten, legt u weinig ondubbelzinnige verklaringen af. Er dient te worden vastgesteld dat uw paspoort werd uitgegeven op 2 juli 2019 (zie document 1 in de groene farde van het administratief dossier). Gezien uw verklaringen dat het een tweetal weken zou hebben geduurd vooraleer het paspoort u werd afgeleverd, zou u het document ergens midden juni 2019 hebben aangevraagd (CGVS, p. 15-16). U beweert dat u dit paspoort zou hebben aangevraagd met het idee om ooit eens naar Spanje te reizen, maar dat er hieromtrent nog geen concrete plannen werden gemaakt. Er zouden echter wel reeds plannen op tafel hebben gelegen voor een trip naar Chili, waar uw moeder toen aan het werk zou zijn geweest (CGVS, p. 16). Het geheel aan deze verklaringen doet enigszins bevreemdend aan, daar u op het moment van het aanvragen van dit paspoort reeds recent het slachtoffer zou zijn geworden van de laatste vermeende belaging (CGVS, p. 19). Bovendien verliet uw toenmalige vriendin reeds op 25 juni 2019 Colombia met een paspoort dat werd afgeleverd op 23 mei 2019 omwille van de problemen die jullie zouden hebben gekend. U geeft dan weer aan dat u na de laatste zogenaamde confrontatie de beslissing zou hebben genomen om Colombia te verlaten (CGVS, p. 14, p. 26). Dat u het aanvragen van uw paspoort, hetgeen u gebruikte voor uw vlucht uit Colombia en aanvraag in het tijds kader van de door u voorgewende problemen, daarentegen aanvankelijk zelf werkelijk niet in verband brengt met deze eerder genoemde problemen, dan wel met een bezoekje aan Chili, doet eveneens sterk twijfelen aan de geloofwaardigheid van de vermeende problemen.

De geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees wordt nog verder gerelativeerd door de vaststelling dat u nooit beroep heeft gedaan op enige vorm van nationale hulp en/of bescherming. Internationale bescherming kan namelijk slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij u echter duidelijk niet het geval. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich met betrekking tot de verklaarde problemen die u zou hebben gekend nooit tot de Colombiaanse autoriteiten heeft gewend, nooit deed u aangifte bij de politie of La Fiscalia of zocht u andere hulpmogelijkheden (CGVS, p. 24-25, p.). U zou via het nieuws hebben vernomen dat de Colombiaanse politie inefficiënt en corrupt is, maar dit kan onvoldoende verschooning bieden. Dit geldt evenmin voor uw verklaring dat u dit niet wilde doen voor uw familie (CGVS, p. 24). Dat u, met een eigen verleden bij de politiediensten, zelfs zou hebben geweigerd om uw problemen bij de autoriteiten te signaleren nadat de politie u hiertoe persoonlijk zou hebben aangespoord en u hen zelfs daarvoor de reden zou hebben gegeven (CGVS, p. 27), kan net zo min overtuigen. Het gegeven dat u nooit ernstige pogingen hebt ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen ondergraaft verder uw geloofwaardigheid en vermag evenmin aan te tonen dat de overheidsinstellingen in Colombia de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet zouden treffen.

Daarenboven, en niet in het minst, dient te worden aangestipt dat uw asielaanvraag ook nog eens wordt gekenmerkt door een onaanvaardbaar laat karakter. De geloofwaardigheid van uw vrees wordt onherroepelijk verder ondermijnd door de vaststelling dat u na uw vertrek uit Colombia naar Europa ruim anderhalf jaar wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat u voor deze buitensporige laattijdigheid allerminst een afdoende verklaring kan bieden. U verliet Colombia op 21 juli 2021 en reisde naar Spanje, waar u vervolgens meer dan anderhalf jaar samen met uw toenmalige partner A.(...) E.(...) verbleef alvorens op 4 februari 2021 naar België te reizen en een dag later een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 14-15; zie ook document 1 in de groene farde van het administratief dossier). U deed echter gedurende uw verblijf in Spanje, een jaar en zeven

maanden lang, nooit een verzoek om internationale bescherming (CGVS, p. 7). Dat u pas zo laat na aankomst in Europa asiel aanvraag, zonder hiervoor een aannemelijke verklaring te hebben, is een ernstige tegenindicatie voor uw nood aan internationale bescherming. Immers zou men verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming op het moment dat u Colombia verlaat, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is. Uw uitleg, namelijk dat u en uw toenmalige partner pas na acht maanden in Spanje te weten kwamen dat er zoiets bestond als internationale bescherming, maar dat men na drie maanden in het land niet langer een asielaanvraag zou kunnen indienen (CGVS, p. 16), kan allerm minst overtuigen. De Spaanse wet voorziet dat verzoeken om internationale bescherming binnen een maand na aankomst in het land dienen worden ingediend, maar de facto worden alle asielaanvragen die later worden ingediend evenzeer op correcte wijze behandeld, hetgeen u met een eenvoudige opzoeking zelf ook te weten had kunnen komen (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Uit uw verklaringen blijkt dat u deze informatie evenwel nooit zelf heeft opgezocht, u hoorde slechts van anderen over het bestaan van de asielprocedure in Spanje (CGVS, p. 16). Van iemand die een gegronde vrees koestert kan echter redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich op een correcte manier informeert over de asielprocedure en de mogelijkheden omtrent het verkrijgen van internationale bescherming. Daarenboven mag het vreemd heten dat u ook nadat u te horen zou hebben gekregen dat internationale bescherming in Spanje voor u niet tot de mogelijkheden zou hebben behoord, nog een elftal maanden wachtte alvorens enige verdere actie te ondernemen. Het mag duidelijk zijn dat het zoeken van internationale bescherming in wezen allerm minst prioriteit voor u bleek te zijn.

Daarbij dient te worden vermeld dat het gegeven dat uw ex-partner A.(...) E.(...) G.(...) B.(...) (CG xxx) nooit is komen opdagen voor haar persoonlijk onderhoud op het CGVS nadat zij klaarblijkelijk zonder enige scrupules België heeft verlaten tijdens haar lopende asielprocedure, eveneens negatief reflecteert op de geloofwaardigheid van de door u naar voorgeschoven problemen en daaruit voortvloeiende vrees. Uw voormalige partner zou immers evenzeer rechtstreeks bij de vermeende problemen betrokken zijn geweest en zij heeft evenzeer bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) te kennen gegeven dat ze voor haar leven zou vrezen ingevolge deze zogenaamde problemen (CGVS, p. 17-18; zie Vragenlijst CGVS bij DVZ ex-partner, vragen 4 & 5). Indien de zogenaamde problemen zich werkelijk zouden hebben voorgedaan zoals u ze aanbrengt en indien u hierdoor werkelijk voor uw leven zou dienen te vrezen, dan kan het niet overtuigen dat uw voormalige partner een dergelijke desinteresse aan de dag legt, ook al is er dan sprake van een relatiebreuk. Dat zij klaarblijkelijk zeer weinig lijkt te geven om het verkrijgen van internationale bescherming is veelzeggend en relativeert sterk de geloofwaardigheid van het door u aangebrachte asielrelaas.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat uw houding tijdens het persoonlijk omtrent eventuele stavingsstukken in het kader van uw verzoek om internationale bescherming weinig ernstig te noemen is. U beweert immers over bijkomende documentatie te beschikken die uw relaas zouden kunnen staven, maar legt deze niet voor omdat u nog aan andere mensen zou moeten vragen om u deze documenten te bezorgen (CGVS, p. 16). Dat u meer dan twee jaar na uw vertrek uit Colombia en negen maanden na uw asielaanvraag in België nog steeds niet het nodige hebt gedaan om documenten te verzamelen, doet de wenkbrauwen behoorlijk fronsen. Dit eens te meer gezien op uw oproepingsbrief, die u aangetekend werd betekend op 15 oktober 2021, duidelijk wordt aangegeven dat u eventuele stavingsstukken op voorhand dient over te maken aan het CGVS. Dat u na dit te hebben gelezen, vervolgens alsnog geen enkel initiatief neemt om uw vermeende documenten te bekomen (CGVS, p. 17), brengt uw algehele geloofwaardigheid evenzeer schade toe. Hiermee geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart u dat u veel dingen aan uw hoofd zou hebben gehad en het enigszins moeilijk zou hebben gehad, hetgeen geen afdoende verschoning kan bieden en wederom een markant gebrek aan interesse van uwentwege laat vermoeden (CGVS, p. 17). Hoe dan ook zijn de twee foto's die u pas geruime tijd na uw persoonlijk onderhoud aan het CGVS bezorgt, niet van die aard dat ze in staat zouden zijn om uw aangetaste geloofwaardigheid enigszins te herstellen (zie infra).

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw identiteitsdocumenten betreft, u legde uw paspoort en identiteitskaart neer, dient het CGVS op te werpen dat het uw identiteit en nationaliteit in wezen niet betwist. De kaart

van uw militaire dienstplicht weet uw asielrelaas niet te staven. Deze kaart toont immers enkel aan dat u, zoals vele Colombianen (CGVS, p. 8), uw militaire dienstplicht hebt vervuld in de periode 2015-2016, niets meer en niets minder. Met betrekking tot de twee foto's die u neerlegt dient eerst en vooral te worden benadrukt dat aan dergelijke privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend, daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Afgezien daarvan toont de eerste foto slechts een beschadigde motor zonder meer. De tweede foto is een weergave van u in uniform, vergezeld door een evenzeer geüniformeerde collega langs weerszijden van een niet nader te herkennen persoon. Deze foto's weten uw asielrelaas op geen enkele manier te onderbouwen, laat staan dat zij uw danig beschadigde geloofwaardigheid zouden kunnen herstellen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheids_situatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (–massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande

geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadigroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen" en van "het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".

Na een theoretische toelichting bij de bepalingen en beginselen die hij geschonden acht en een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing, betwist verzoeker de diverse motieven van de bestreden beslissing en besluit hij dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging loopt.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stavingstukken:

- Refworld, "Colombie: information sur la corruption policière, y compris la participation de policiers à des activités criminelles liées aux drogues et la réponse de l'Etat ; la procédure à suivre pour déposer une plainte contre un policier pour corruption ou inaction" van 20 oktober 2011 (stuk 3);
- COI Focus, "Colombia. Veiligheidssituatie" van 2 augustus 2021 (stuk 4);
- Le Parisien "Colombie: 5 minutes pour comprendre les violences qui secouent le pays" van 10 mei 2021 (stuk 5).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;

b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;

- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) de door verzoeker geschetste gang van zaken bevat verscheidene ongeloofwaardigheden waardoor zijn asielrelaas niet kan overtuigen. Zo is het vooreerst niet aannemelijk dat hij nooit enige poging heeft ondernomen om meer informatie te bekomen over zijn zogenaamde belager. Ook het feit dat hij nooit meer geïnformeerd heeft naar de stand van zaken omtrent zijn voorgewende problemen ondermijnt de door hem voorgehouden vrees voor vervolging;

(ii) het kadert bovendien niet in een logisch geheel dat verzoekers zogenaamde aanvallers, nadat zij reeds driemaal verzoeker en zijn toenmalige vriendin zouden hebben belaagd en daarvoor reeds naar hem zouden hebben geïnformeerd, simpelweg hun missie zonder enig succes zouden staken indien zij daadwerkelijk zouden hebben gehandeld met het oogmerk om verzoeker te doden; in dit verband dient tevens worden opgemerkt dat verzoeker na het laatste incident nooit meer iets vernam van de personen die zogezegd naar hem op zoek zouden zijn en dit ondanks het feit dat hij bezwaarlijk een ondergedoken bestaan leefde; ook na zijn vertrek uit Colombia is er nooit meer iets gebeurd, zijn familie heeft tevens nooit enige problemen gekend ingevolge van de zijne, dit terwijl zijn broer zijn brood verdient met zijn sociale media waarop hij openbaar persoonlijke contactinformatie deelt;

(iii) verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over zijn verblijfplaatsen, de periode waarin hij bij zijn ouders verbleef, alsook over de data met betrekking tot de beëindiging van zijn werkactiviteiten en deze van zijn ex-partner;

(iv) verzoeker legt eveneens tegenstrijdige verklaringen af over de reden waarom de belagers tijdens de eerste vermeende confrontatie de benen zouden hebben genomen, alsook over de al dan niet politieaanwezigheid tijdens de derde vermeende confrontatie;

(v) verzoeker legt voorts inconsistente verklaringen af over de plaats waar hij verwondingen zou hebben opgelopen tijdens de eerste vermeende aanval met het mes;

(vi) ook wat betreft het paspoort waarmee hij reisde en de plannen om Colombia te verlaten legt verzoeker dubbelzinnige en ongeloofwaardige verklaringen af;

(vii) verzoekers geschetste vrees wordt verder gerelativeerd door de vaststelling dat hij nooit beroep heeft gedaan op enige vorm van nationale hulp en/of bescherming en zijn verklaringen hiertoe kunnen niet overtuigen;

(viii) daarenboven dient te worden aangestipt dat verzoekers verzoek om internationale bescherming wordt gekenmerkt door een onaanvaardbaar laat karakter;

(ix) het gegeven dat verzoekers ex-partner A. E. G. B. – die eveneens betrokken zou zijn geweest bij de vermeende problemen – nooit is komen opdagen voor haar persoonlijk onderhoud op het CGVS nadat zij België heeft verlaten tijdens haar lopende asielpcedure, reflecteert eveneens negatief op de geloofwaardigheid van de door verzoeker naar voorgeschoven problemen en daaruit voortvloeiende vrees;

(x) verzoekers houding tijdens het persoonlijk onderhoud omtrent eventuele stavingstukken in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is evenmin weinig ernstig te noemen;

(xi) de documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(xii) er bestaat voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de

uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker verklaart bij een terugkeer naar Colombia te vrezen dat de jongeman die hij in 2015 had tegengehouden, die na een proces in de gevangenis belandde en die verzoeker vervolgens in 2019 zou zijn beginnen lastigvallen, hem terug zal kunnen vinden en hem vervolgens zal doden.

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit wat volgt blijkt immers dat aan de door verzoeker voorgehouden problemen, die hem zouden hebben genoopt Colombia te verlaten, geen geloof kan worden gehecht.

2.3.4.2.1. Vooreerst overweegt de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“Om te beginnen bevat de door u geschetste gang van zaken verscheidene ongeloofwaardigheden, waardoor uw asielaanvraag werkelijk niet kan overtuigen. Vooreerst mag het ten zeerste verbazen dat u nooit enige poging heeft ondernomen om meer informatie te bekomen over uw zogenaamde belager (CGVS, p. 22, p. 30). U zou werkelijk geen idee hebben wie de persoon die u beweert te vrezen net is. Gezien het belang hiervan, u vreest immers dat deze persoon u om het leven zou willen brengen, kan minstens verwacht worden dat u meer inspanningen zou hebben geleverd om meer te weten te komen over diegene die u dan wel zou dienen te vrezen, zeker indien deze persoon dan ook nog eens tot een grotere bende zou behoren zoals u vermoedt (CGVS, p. 25). U heeft bovendien nooit meer geïnformeerd naar de stand van zaken omtrent uw voorgewende problemen (CGVS, p. 29). Dat u klaarblijkelijk erg weinig interesse vertoont omtrent de huidige stand van zaken in verband met uw problemen en de persoon die u zou willen doden, relativeert sterk de geloofwaardigheid van de door u aangebrachte vrees voor vervolging.”

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij wel degelijk in staat is om zijn belagers fysiek te identificeren en te herkennen en dat het feit dat hij de naam van zijn belager niet kent, niets verandert aan het feit dat hij vervolgd werd door die persoon. Hij vervolgt dat zijn problemen hem na zijn vlucht uit Colombia niet langer interesseren omdat hij deze gewoon achter zich wou laten nu hij gekozen had om zijn leven ergens anders opnieuw op te bouwen en hetgeen volgens verzoeker geen onverantwoordelijke keuze was omdat hij wist/weet dat hij de enige is die het doelwit is van de bedreigingen. De Raad wijst er in dit verband op dat verzoeker in België internationale bescherming aanvraagt omwille van de problemen met een man die hij tijdens zijn dienstplicht zou hebben tegengehouden in 2015, die hierop werd veroordeeld voor verboden wapendracht tot een gevangenisstraf en die hem in 2019 is beginnen lastig te vallen, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege over deze persoon en deze problemen tracht te informeren, alsook de nodige inspanningen levert om informatie over zijn recente situatie te bekomen nu actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Met de argumentatie in het verzoekschrift maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij voldoende inspanningen heeft ondernomen om de nodige informatie te bekomen teneinde zijn relaas te ondersteunen. Bovendien dient te worden vastgesteld dat, daar waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hij wist dat hij als enige het doelwit was van de bedreigingen, deze bewering klemt met zijn verklaringen op het CGVS waar hij nochtans aanvoert dat zijn ex-partner, A. E. G. B., eveneens slachtoffer is geworden van de aanvallen, hieruit een vrees koesterde (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS (hierna: CGVS), p. 17-18) en zij hiervoor zelfs eerder dan verzoeker Colombia verliet (administratief dossier; CGVS, p. 14). De onverschillige houding van verzoeker doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.4.2.2. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze verder pertinent considereert:

“Daarenboven kadert het niet in een logisch geheel dat uw zogenaamde aanvallers, nadat zij reeds driemaal u en uw toenmalige vriendin zouden hebben belaagd en daarvoor reeds naar u zouden

hebben geïnformeerd, simpelweg hun missie zonder enig succes zouden staken indien zij werkelijk zouden hebben gehandeld met het oogmerk om u te doden. Tijdens de zogenaamde confrontaties zou er immers in feite voldoende gelegenheid zijn geweest om u meteen om het leven te brengen of om u alleszins meer schade te berokkenen, zij zouden echter steevast eenvoudigweg zijn vertrokken (CGVS, p.). Na het laatste zogenaamde incident, dat zich twee maanden voor uw vertrek uit Colombia zou hebben voorgedaan, vernam u nooit meer iets van de personen die zagezegd naar u op zoek zouden zijn (CGVS, p. 29). Ook na uw vertrek uit Colombia is er nooit meer iets gebeurd, uw familie heeft tevens nooit enige problemen gekend ingevolge de uwe. Nochtans zou u na de laatste vermeende aanval volgens uw initiële verklaringen tot een tweetal weken voor uw vertrek uit Colombia aan het werk zijn gebleven bij het ziekenhuis waar u reeds een aanzienlijke tijd werkzaam was (CGVS, p. 9-10; zie tevens infra). U oefende daarbij uw hobby uit tot het weekend voordat u Colombia verliet, u ging nog fitnesssen in een zaak die dicht bij uw ouders gelegen was (CGVS, p. 10-11). Dergelijk gedrag is moeilijk in overeenstemming te brengen met de door u vooropgestelde vrees en brengt uw geloofwaardigheid op de helling. De vaststelling dat uw dichte familieleden, uw ouders en jongere broer, tot op heden weinig discreet hun dagelijks leven verderzetten in dezelfde stad waar u de problemen zou hebben gekend, brengt uw geloofwaardigheid verder aan het wankelen. Uw ouders en broer wonen tenslotte nog steeds in de stad Cali, uw vader en broer zijn aan het werk en met uw familie gaat alles goed (CGVS, p. 12-13). Daarbij dient te worden opgemerkt dat uw broer zijn brood verdient met zijn sociale media, hij is een influencer die bekend is doorheen heel Colombia en gevolgd wordt door bijna 500.000 mensen (CGVS, p. 13, p. 19; zie tevens informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Uw broer is uiterst actief op sociale media en deelt daarbij simpelweg openbaar zijn persoonlijke contactinformatie. Indien u werkelijk reeds meermaals zou zijn aangevallen en u in Colombia werkelijk voor uw leven zou dienen te vrezen, dan kan het allerm minst overtuigen dat uw broer in Cali zijn activiteiten als online influencer klaarblijkelijk zonder scrupules zou blijven verderzetten. Deze bemerking wordt nog versterkt door uw verklaringen omtrent uw zogenaamde vermoedens dat uw belagers u weleens via de sociale mediakanalen van uw broer zouden hebben teruggevonden (CGVS, p. 22). De vaststelling dringt zich op dat indien de persoon die u in 2015 zou hebben gearresteerd werkelijk uit zou zijn geweest op wraak en u werkelijk zou hebben willen treffen, al dan niet via uw dichte familieleden, hij hiertoe reeds ruim de kans heeft gehad, in casu quod non. Bovengenoemde vaststellingen zijn op geen enkele manier in overeenstemming te brengen met het door u naar voren geschoven asielrelaas en de vrees die u daaruit puurt. Uw geloofwaardigheid wordt met andere woorden danig op de proef gesteld."

Met de argumentatie in het verzoekschrift dat de aanvallen telkens in publiek gebeurden en de aanvallers daarom "niet alle kansen hadden om hun missie met succes uit te voeren", het verwijzen naar zijn verklaringen op het CGVS over de aanvallen en het betoog dat hij dus telkens gered werd door andere mensen, herhaalt verzoeker eerder afgelegde en ongeloofwaardig (zelfs tegenstrijdig) bevonden verklaringen, minimaliseert hij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en spreekt hij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen. Dit kan evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht en verzoeker slaagt er dan ook niet in hoger voormelde motieven waarin terecht wordt opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat zijn aanvallers keer op keer zonder meer zouden zijn vertrokken in een ander daglicht te plaatsen. In dit verband dient er nog op te worden gewezen dat verzoeker verder in het verzoekschrift aangeeft dat hij een routine had doorheen zijn dagen waardoor hij eenvoudig door zijn belagers kon worden gevonden, zodat het des te meer ongeloofwaardig is dat zijn belagers hem telkens zouden hebben opgezocht op publieke plaatsen waar de kans reëel was dat zij hun dreigementen niet zouden kunnen uitvoeren, zoals volgens verzoeker ook het geval zou zijn geweest.

Aangaande de vaststelling dat hij nog een "paar maanden" in Colombia heeft verbleven voor zijn vertrek zonder opnieuw aangevallen te worden, wijst verzoeker erop dat dit uitgelegd kan worden door objectieve elementen, met name dat hij telkens werd aangevallen in zijn wijk, bij zijn fitnesscentrum of op straat vlakbij zijn woning, dat hij dus een routine had waardoor zijn belagers hem eenvoudig op het spoor konden komen, maar dat hij na de derde intimidatie bij zijn ouders is gaan leven – in een andere wijk – en ging sporten in een ander fitnesscentrum. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat uit hetgeen volgt blijkt dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over zijn verblijfplaatsen voor zijn vertrek uit Colombia, waarbij hij initieel geen enkele melding heeft gemaakt van de maand dat hij bij zijn ouders zou hebben verbleven, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in dit verband (*infra*). Verzoeker brengt in het verzoekschrift bovendien geen enkel valabel argument aan om de vaststelling te weerleggen dat het niet aannemelijk is dat hij - zo hij daadwerkelijk zou zijn gevisieerd door de man die hij in 2015 heeft tegengehouden in het kader van zijn dienstplicht en die veroordeeld werd tot een gevangenisstraf - behoudens deze beweerde verhuizing geen andere

veiligheidsmaatregelen nam. Integendeel bleef hij tot aan zijn vertrek fitnesssen en nog geruime tijd werken in het ziekenhuis waar hij al een aanzienlijke tijd werkzaam was (administratief dossier, CGVS, p. 9-10). Dit klemt des te meer daar verzoeker de sociale mediakanalen van zijn broer naar voor schuift als wijze waarop zijn aanvaller hem vermoedelijk op het spoor zou zijn gekomen (administratief dossier, CGVS, p. 22) en het bijgevolg niet uitgesloten was dat deze persoon verzoeker – die bezwaarlijk een ondergedoken bestaan leefde na de vermeende aanvallen – op deze wijze opnieuw op het spoor zou kunnen komen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift benadrukt dat hij het enige doelwit is (geweest) van de aanvallen, dat hij nooit heeft verklaard dat zijn familie problemen heeft gekend en het feit dat zijn gezin geen problemen kent, geen reden is om de problemen van verzoeker niet in acht te nemen, dient te worden opgemerkt dat het in de context die verzoeker schetst – waarbij zijn belager hem vermoedelijk op het spoor zou zijn gekomen via de sociale mediakanalen van zijn broer waarop diverse persoonlijke informatie publiekelijk kan worden teruggevonden (administratief dossier, CGVS, p. 22 en administratief dossier, map 'Landeninformatie') en waarbij zijn familieleden tot op heden hun dagelijks leven voortzetten zonder bijzondere veiligheidsmaatregelen (administratief dossier, CGVS, p. 12 en 22) – wel degelijk afbreuk doet aan zijn voorgehouden vrees dat zijn familieleden na de vermeende derde aanval op verzoeker geen enkel probleem hebben gekend.

2.3.4.2.3. Door te volharden in zijn verklaringen dat hij meende dat tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar zijn laatste officiële adres en hij niet wist dat hij ook over feitelijke woonplaatsen mocht spreken en hij desalniettemin snel heeft gepraat over het nieuwe fitnesscentrum, slaagt verzoeker er allerm minst in zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn laatste verblijfplaatsen te vergoelijken. Zo dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS eerst werd gevraagd wat het laatste adres was waarop hij "woonde of verbleef in Colombia alvorens uit het land te vertrekken" (administratief dossier, CGVS, p. 6, eigen onderlijning) en waarbij dus duidelijk niet enkel naar een officiële woonplaats werd gepeild. Desalniettemin vermeldt verzoeker op dat ogenblik geenszins het adres van zijn ouders en beperkt hij zich daarentegen tot een adres in de wijk Nueva Floresta waar hij beweert van begin 2019 tot aan zijn vertrek te hebben verbleven (*ibid.*, p. 6-7). Ook wanneer hem gevraagd wordt om een chronologisch overzicht te geven van de plekken waar hij gewoond of verbleven heeft van het moment dat hij geboren is tot aan zijn vertrek uit Colombia laat verzoeker zijn beweerde verblijf bij zijn ouders kort voor zijn vertrek uit Colombia geheel onvermeld (administratief dossier, CGVS, p. 7). Meermaals wordt verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud nog gepeild naar het feit dat hij dan vanuit Nueva Floresta is vertrokken, blijft verzoeker hier bevestigend op antwoorden (administratief dossier, CGVS, p. 6-7). Dat verzoeker later tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dan plots oppert dat hij na het derde vermeende incident een maand bij zijn ouders heeft verbleven (administratief dossier, CGVS, p. 22), betreft dan ook wel degelijk een ernstige discrepantie in zijn verklaringen die de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. Het enkele gegeven dat verzoeker eerder tijdens het persoonlijk onderhoud sprak over het feit dat hij na zijn beweerde problemen veranderd was naar een ander, nieuw fitnesscentrum in de buurt van zijn ouders (administratief dossier, CGVS, p. 11), kan – in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift betoogt – geenszins deze vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen toedekken.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden overwogen dat verzoeker verdere tegenstrijdige verklaringen aflegt, waar dienaangaande staat te lezen:

"Daarbij komt bovendien een volgende tegenstrijdigheid. U beweert immers zoals hierboven reeds gezegd, dat u na de laatste zogenaamde confrontatie met uw vermeende belagers niet meer naar huis bent gegaan en dat u bij uw ouders hebt verbleven tot uw vertrek. U zegt vervolgens dat u een maand bij uw ouders zou hebben gewoond tussen het laatste zogenaamde incident en uw vertrek uit het land (CGVS, p. 28). Dit stemt echter allerm minst overeen met wat u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud beweerde, namelijk dat de laatste vermeende confrontatie zich twee maanden voordat u Colombia verliet zou hebben afgespeeld (CGVS, p. 19). Ook met deze inconsistentie wordt u geconfronteerd, maar u houdt slechts vol dat u een maand bij uw ouders zou hebben verbleven en u voegt toe dat u een beetje in de war zou zijn (CGVS, p. 28). Opnieuw dringt echter een volgende incoherentie zich op, u vermeldt immers aansluitend dat u in april 2019 ontslag zou hebben genomen op uw werk, terwijl u initieel te kennen had gegeven dat u voor het laatst gewerkt zou hebben tot vijftien dagen voor uw vertrek uit Colombia, wat zou betekenen dat u in juli 2019 nog aan de slag zou zijn geweest (CGVS, p. 10). Wanneer u hier tijdens het persoonlijk onderhoud op wordt gewezen, geraakt u niet verder dan het ontkennen van uw eerste verklaringen (CGVS, p. 28-29). Het louter herhalen van uw laatste verklaringen doet geen enkele afbreuk aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid. Ook omtrent de werkactiviteiten van uw ex-partner A.(...) E.(...) en de beëindiging ervan, slaagt u er niet in om

eenduidige verklaringen af te leggen. U beweert eerst dat uw voormalige vriendin haar winkelkraam nog in de wijk zou hebben opgesteld en geopend tot twintig dagen voor haar vertrek uit Colombia (CGVS, p. 12). Later verklaart u dat A.(...) E.(...) nooit meer zou hebben gewerkt nadat zij zou zijn overvallen (CGVS, p. 18). Dit zogenaamde incident situeert u echter twintig dagen tot een maand na de eerste zogenaamde belaging, die volgens u in februari of maart zou hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 19). Aangezien A.(...) E.(...) op 25 juni 2019 Colombia verliet, blijken uw verklaringen wederom allesbehalve consistent. Dat u niet goed zou zijn met exacte datumnoteringen kan in deze geen verschooning bieden (CGVS, p. 19). Er kan immers nog steeds van u verwacht worden dat u eenduidige en coherente verklaringen weet af te leggen in verband met de tijdsaanduidingen van de gebeurtenissen die u zou hebben meegemaakt, in casu quod non.”

Verzoeker merkt in het verzoekschrift op dat hij niet meer precies weet hoeveel tijd hij bij zijn ouders is gebleven, dat hij weet dat dit vanaf het derde incident was tot aan zijn vertrek uit Colombia en benadrukt dat hij meermaals doorheen het gehoor heeft aangegeven dat hij zwak was met datums en in de war was. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker doorheen zijn persoonlijk onderhoud op sommige ogenblikken wel degelijk in staat was om duidelijke tijdsaanduidingen te geven (zie bijvoorbeeld: administratief dossier, CGVS, p. 8, p. 12). Bovendien kan redelijkerwijze worden verwacht dat bepalende ervaringen in iemands leven, zoals een verhuis omwille van problemen, het beëindigen van zijn werk, dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven en deze naar plaats en tijd kan situeren, *quod non in casu* zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift vervolgt dat hij tot in juli 2019 op een discrete manier is blijven werken omdat hij geld nodig had om zijn vlucht te regelen en zijn ex-vriendin gestopt is met haar werk na het beweerde derde incident, beperkt hij zich in wezen tot het louter volharden in één versie van de tegenstrijdige verklaringen. De Raad benadrukt in dit verband dat de bevestigingen van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van andere afgelegde verklaringen geen ernstig verweer is om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te vergoelijken of te herstellen.

2.3.4.2.4. Ook over de politieaanwezigheid tijdens de eerste en derde vermeende aanval legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af die de geloofwaardigheid van het door hem voorgehouden vluchtrelaas ondermijnen: *“Aanvankelijk beweert u dat bij de eerste vermeende confrontatie uw belagers de benen zouden hebben genomen toen zij de politie hoorden toekomen (CGVS, p. 18). Later beweert u dan weer dat de drie zogenaamde aanvallers op de vlucht zouden zijn geslagen omdat er te veel omstaanders opdaagden en dat de politie pas een uur na de zogenaamde aanval zou zijn gearriveerd (CGVS, p. 24). Wanneer u met betrekking tot deze tegenstrijdigheid aan de tand wordt gevoeld, legt u uit dat u eerst bedoelde dat er in deze wijk steeds wel politiesirenes te horen zijn omwille van de grote politieaanwezigheid aldaar. Deze verklaring weet echter moeilijk te overtuigen en kan deze tegenstrijdigheid niet uitwissen. Ook uw verklaringen omtrent de politieaanwezigheid bij het zogenaamde derde en laatste voorval laten een bevreemdende indruk na. U wordt immers eerst rechtstreeks gevraagd wie er desbetreffend gebeuren zou hebben gezien, waarop u de vrouw van de arepas antwoordt en toevoegt dat er een politiepatrouille aanwezig was die alles zou hebben gezien (CGVS, p. 26). Later beweert u dan weer dat de politie pas na twintig minuten zou zijn toegekomen, hetgeen merkwaardig lijkt in het licht van uw eerdere verklaringen omtrent de zogenaamde patrouille die het voorval zou hebben gezien (CGVS, p. 27). Hiermee geconfronteerd, slaagt u er niet in om deze onduidelijkheid enigszins op te helderen, dan wel verder de vaagheden hieromtrent de versterken.”*

Door opnieuw vast te houden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen in zijn verzoekschrift en het ontkennen van andere afgelegde verklaringen slaagt verzoeker er geenszins in voormelde incoherenties te herstellen.

Verzoeker merkt in het verzoekschrift op dat hij tijdens de eerste vermeende aanval geraakt werd door een mes en daardoor verwondingen heeft aan zijn rechterzijde. Hij is verbaasd dat er in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat deze verwondingen zich aan zijn linkerzijde bevinden en oppert dat dit een misverstand moet betreffen. Inzake het aangevoerde misverstand bij het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Spaans, zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn (administratief dossier, ‘vragenlijst’ DVZ). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart verzoeker over zijn interview op Dienst

Vreemdelingenzaken dat dit snel was, maar goed ging (administratief dossier, CGVS, p. 5). Hoewel hij opmerkt dat hij zag dat er fouten waren, dient te worden vastgesteld dat verzoeker middels zijn advocaat tot tweemaal toe opmerkingen heeft geformuleerd over dit interview via e-mail van zijn advocaat op 29 juni 2021 en op 2 november 2021 (administratief dossier, stuk 6). Wanneer de *protection officer* bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS vraagt of verzoeker met deze opmerkingen alles heeft kunnen verbeteren, antwoordt verzoeker bevestigend (administratief dossier, CGVS, p. 5). Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat geen rekening werd gehouden met de geformuleerde opmerkingen en verbeteringen. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat er zich tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken een misverstand zou hebben voorgedaan met betrekking tot de plaats waar hij verwond zou zijn, dat de notities van het persoonlijk onderhoud geen correcte weergave zouden zijn van het verloop van dit interview, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden.

2.3.4.2.5. Verzoekers paspoort werd uitgegeven op 2 juli 2019 (administratief dossier, map 'Documenten'). Gelet op verzoekers verklaringen dat het een tweetal weken zou hebben geduurd vooraleer het paspoort aan hem werd afgeleverd, zou verzoeker het document derhalve ergens midden juni 2019 hebben aangevraagd (administratief dossier, CGVS, p. 15) en dus kort na zijn beweerde problemen die zich in februari-maart en april-mei 2019 zouden hebben afgespeeld (*ibid.*, p. 19). Dat verzoeker in deze context aangeeft dat hij het paspoort aanvraag niet omwille van deze problemen maar met de idee om ooit eens naar Spanje te reizen met zijn toenmalige vriendin, maar hij hierover nog geen concrete plannen had gemaakt op dat ogenblik doch dat er wel plannen op tafel lagen om samen met zijn broer naar Chili af te reizen om zijn moeder daar te bezoeken (*ibid.*, p. 15-16), doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. Dit klemt des te meer daar verzoekers toenmalige partner reeds op 25 juni 2019 Colombia zou hebben verlaten met een paspoort dat eerder werd aangevraagd omwille van de problemen die zij zouden hebben gekend.

Door opnieuw aan te voeren dat hij niet goed is met data, dat hij vermoedt dat het langer heeft geduurd alvorens zijn paspoort was aangemaakt na zijn aanvraag en hij er zich niet van bewust was dat het tijdstip van een gebeurtenis zo streng zou worden geanalyseerd, minimaliseert verzoeker de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en spreekt hij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer is en waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband.

Bijgevolg dient de vaststelling dat verzoeker het aanvragen van zijn paspoort, hetgeen hij aanvraag in het tijds kader van de door hem voorgewende problemen, aanvankelijk zelf niet in verband brengt met deze eerder genoemde problemen maar wel met een bezoek aan Chili, zijn voorgehouden vrees voor vervolging ondergraaft.

2.3.4.2.6. De commissaris-generaal vervolgt pertinent:

“De geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees wordt nog verder gerelativeerd door de vaststelling dat u nooit beroep heeft gedaan op enige vorm van nationale hulp en/of bescherming. Internationale bescherming kan namelijk slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij u echter duidelijk niet het geval. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich met betrekking tot de verklaarde problemen die u zou hebben gekend nooit tot de Colombiaanse autoriteiten heeft gewend, nooit deed u aangifte bij de politie of La Fiscalia of zocht u andere hulpmogelijkheden (CGVS, p. 24-25, p.). U zou via het nieuws hebben vernomen dat de Colombiaanse politie inefficiënt en corrupt is, maar dit kan onvoldoende verschoning bieden. Dit geldt evenmin voor uw verklaring dat u dit niet wilde doen voor uw familie (CGVS, p. 24). Dat u, met een eigen verleden bij de politiediensten, zelfs zou hebben geweigerd om uw problemen bij de autoriteiten te signaleren nadat de politie u hiertoe persoonlijk zou hebben aangespoord en u hen zelfs daarvoor de reden zou hebben gegeven (CGVS, p. 27), kan net zo min overtuigen. Het gegeven dat u nooit ernstige pogingen hebt ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen ondergraaft verder uw geloofwaardigheid en vermag evenmin aan te tonen dat de overheidsinstellingen in Colombia de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet zouden treffen.”

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hij nooit een klacht heeft ingediend om de problemen niet erger te maken en zijn familie te beschermen en hij geen enkel vertrouwen heeft in de autoriteiten van zijn land waartoe hij verwijst naar het aan het verzoekschrift gevoegde artikel Refworld,

“Colombie: information sur la corruption policière, y compris la participation de policiers à des activités criminelles liées aux drogues et la réponse de l’Etat ; la procédure à suivre pour déposer une plainte contre un policier pour corruption ou inaction” van 20 oktober 2011 (stuk 3), beperkt hij zich opnieuw tot het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon en waarmee hij geen valabel argument bijbrengt om de vaststelling te weerleggen dat hij, ondanks het feit dat hij door de politie zou zijn aangespoord om een klacht in te dienen en ondanks zijn eigen verleden bij de politiediensten tijdens zijn ‘militaire dienst’, weigerde om zelfs een poging te ondernemen om nationale bescherming te verkrijgen.

2.3.4.2.7. Met de argumentatie dat hij maar kan herhalen wat hij tijdens het persoonlijk onderhoud heeft uiteengezet met betrekking tot de redenen waarom hij niet eerder een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (in Spanje), brengt hij geen valabel argument bij om de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing waarin terecht wordt geoordeeld dat het feit dat hij geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Spanje een indicatie is dat hij internationale bescherming niet dringend nodig achtte. De uitgebreide motieven dienaangaande blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.4.2.8. Verzoeker volhardt in het verzoekschrift dat hij wel degelijk moeite heeft gedaan om bewijzen te verzamelen om zijn relaas te staven en vervolgt dat hij gehoopt had meer materiële bewijzen te verzamelen maar dit spijtig genoeg niet gelukt is. Dit betoog kan evenwel geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekers houding tijdens het persoonlijk onderhoud omtrent eventuele stavingstukken niet overeenstemt met dit van een verzoeker om internationale bescherming. Er dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud beweert dat hij over bijkomende documentatie beschikt, maar dat hij dit nog aan andere mensen zou moeten vragen om hem deze documenten te bezorgen (administratief dossier, CGVS, p. 16). Dat verzoeker meer dan twee jaar na zijn vertrek uit Colombia en negen maanden na zijn verzoek om internationale bescherming in België nog steeds niet het nodige had gedaan om documenten te verzamelen, relativeert wel degelijk de door hem voorgehouden vrees. Dit eens te meer gezien op verzoekers oproepingsbrief, die hem aangetekend werd betekend op 15 oktober 2021, duidelijk wordt aangegeven dat hij eventuele stavingstukken op voorhand dient over te maken aan het CGVS. Dat verzoeker vervolgens alsnog geen enkel initiatief neemt om zijn vermeende documenten te verkrijgen (administratief dossier, CGVS, p. 17), doet derhalve afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid. Hiermee geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart verzoeker dat hij veel dingen aan zijn hoofd heeft gehad en het enigszins moeilijk heeft gehad, hetgeen evenwel geen afdoende verschoning kan bieden (*ibid.*). Het enkele gegeven dat verzoeker geruime tijd na zijn persoonlijk onderhoud op 19 november 2021 twee privéfoto’s aan het CGVS overmaakt – die bovendien niet in staat zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen –, volstaat niet om voorgaande vaststellingen te weerleggen.

2.3.4.2.9. Het motief aangaande het gegeven dat verzoekers ex-partner niet is komen opdagen voor haar persoonlijk onderhoud op het CGVS en is teruggekeerd naar Spanje is bijkomstig en niet-determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

2.3.4.3. De documenten die door verzoeker werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

De door verzoeker bijgebrachte informatie bij het verzoekschrift (stukken 3-5) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.4.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

Waar verzoeker nog oppert dat hij geen bescherming kan krijgen van zijn overheid, wijst de Raad erop dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is. Bovendien wordt herhaald dat verzoeker niet aantoonde dat hij ook maar enigszins gepoogd heeft om de bescherming van de autoriteiten in te roepen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd.

2.3.5.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met het ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er in diverse regio's van Colombia nog steeds confrontaties plaats tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen toebehoorden aan de FARC worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focussen *“République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019, van 27 juli 2020 en van 2 augustus 2021, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Córdoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet

automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (–massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden (‘massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft het departement Valle del Cauca, waarvan verzoeker afkomstig is, volgt uit de beschikbare landeninformatie dat aldaar een gewapend conflict aan de gang is tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse overheden maar dat dit gewapend conflict zich beperkt tot het platteland van dit departement (COI Focus 2 augustus 2021, zie onder meer p. 5, 8, 17, 34 en 39).

In casu is verzoeker afkomstig van de grootstad Cali, hoofdstad van het departement Valle del Cauca en moet aldus specifiek de veiligheidssituatie in deze grootstad worden beoordeeld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat geweld alomtegenwoordig is in Cali, dat geldt als de meest gewelddadige stad in Colombia (COI Focus 2 augustus 2021, p. 40-41). Er is echter in deze stad geen sprake van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Dit neemt niet weg dat het geweld in de stad Cali wordt beïnvloed door het gewapend conflict op het platteland in de departement Valle del Cauca. In de mate dat het geweld in Cali daaraan is gelieerd, betreft het onder meer politiek geïnspireerd geweld, zoals moorden, dat wordt gepleegd tegen burgers

met een specifiek profiel, zoals vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten, dan wel crimineel geweld in het kader van drugshandel of andere criminele (economische) activiteiten, waarmee illegale gewapende groeperingen die deelnemen aan het gewapend conflict op het platteland zich financieren.

Tevens wordt de veiligheidssituatie in grootsteden zoals Cali gekenmerkt door gemeenrechtelijk crimineel geweld vanwege lokale bendes en georganiseerde misdaadgroepen, zoals interne afrekeningen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Hieruit blijkt dat het aanwezige geweld in de stad Cali is, hoe wijdverspreid ook, in wezen geïndividualiseerd en doelgericht van aard. Het hoge aantal moorden in de stad Cali is dan ook voornamelijk het gevolg van geweld dat duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel viseert.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in Cali sprake is van zulk willekeurig geweld. Verder zijn er geen aanwijzingen dat het geweld in Cali leidt tot interne ontheemding.

De Raad besluit dat het aanwezige geweld in Cali niet kadert in een gewapend conflict en verder niet willekeurig van aard is.

Het crimineel, 'politiek' en politieel geweld dat de situatie in Cali zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet actueel of correct zouden zijn of dat daaruit de verkeerde conclusies zijn getrokken. De door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie is dezelfde informatie, ligt minstens in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia, en met name Cali, is gesteund. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan dat toelaat vast te stellen dat er in Cali sprake zou zijn van een gewapend conflict én willekeurig geweld in de zin van de rechtspraak van het Hof.

Bij gebrek aan een gewapend conflict én willekeurig geweld in de grootstad Cali, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Er blijkt niet dat ten aanzien van verzoeker zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Cali, zijn regio van herkomst, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

2.3.6. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd *in casu* niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker heden dreigt te worden vervolgd of gevisieerd in Colombia. Bijgevolg is verzoekers verwijzingen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtredenen uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het

administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE SMET